

DRAGEN (Gerard van Maasakkers)

Ik heb hier 'n foto in gelig zwart-wit
'ne zondagemiddag zo schoon
in 'n veld vol mee phloxen, onze vader en ik
hij lacht, want hij draagt zijne zoon.
Mer de jaoren die kwamen, de jaoren die gaon,
de jaoren die maakten oe oud.
Nou zit ik bij oew bed, en we praoten nie veul
"Vader, hedde't nie koud"

Hou me mer, hou me mer, hou me mer vast
ik zal oe dragen, hou me mer vast
van 't bed naar de po-stoel en dan weer terug
ligde wel goed zo, slaopt mer gerust
vader, ik zal oe dragen.

Ik kijk naor jouw gezicht, en ik denk aan d'n tijd
da wij mekaar amper verdroegen
umda gij nie wilde, umda ik nie kon
of andersum, 't doet er nou nie meer toe.
Want 't is altijd d'n tijd die de wonden weer heelt
en d'n tijd die de beelden vervaagt.
Op 't tikken van de klok nao is 't hier stil
mer 't is de blik in jouw ogen die vraogt;

Houde me, houde me, houde me vast
Wilde me dragen, houde me vast
van 't bed naar de po-stoel en dan weer terug
en later, en later, later kumt vlug
wilde me dragen.

Op de foto van 't prentje glimlachte gij
Vader, ik draag oe bij mij.